

Mirt je jokal za njo, Križaj pa ni potočil niti solzice. Njegovo edino veselje je bila trgovina, trgovinsko spletkarstvo njegov glavni užitek.

Za hčerko Marijo se ni veliko brigal. Dojilji in tastu je prepustil vso skrb za deklico.

Ko je imela tri leta, ji je umrl tudi dedek. Pusto in dolgočasno, brez ljubezni je živela odtlej do sedmega leta v očetovi hiši; potem pa so jo odpeljali k nunam v Ljubljano. Ondu je ostala do sedemnajstega leta. Niti na počitnice ni prihajala domov; saj oče ni imel pri svojih poslih, podjetjih in načrtih za-njo prav nič časa; pa tudi sama je ostala rajša v samostanu, kjer so jo ljubili in negovali.

Z leti so vzgojile nune iz Marije tiho, mirno, blago in pobožno dekle, ki pa je ostalo pri tem povsem nevedno glede nazorov, želja posvetnih ljudi zunaj samostanskih sten in glede sredstev, s katerimi dosejajo svoje smotre. Kanarček v kletki, cvetice na vrtu, redkobe-sedne redovnice in naivne koleginje so bile njena družba; molitev, učenje, pletenje in vezenje njen edini posel. Že od rojstva bolehavo, se je razvilo dekletce v nežno, previtko plavolaso devico ozkih, slokih pleč in bokov, dolgega, bledega obrazka in velikih, lepih, vodenojasnih, a otožnih, sanjavih oči.

(Dalje prihodnjič.)

Narodna pesem.

Da sem jaz ptičica, kam bi zletela?
Tja bi zletela na štajersko stran,
Ljubemu tam bi na okence sela,
Pa o zvestobi mu svoji bi pela,
Glasno mu pevala noč bi in dan.

Da sem jaz rožica, kje bi cvetela?
Ljubemu bila bi okenca kras;
On bi me trgal, na nedrih duhtela,
Ljubko duhtela bi, krasno žarela,
Da bi v nedeljo me zrla vsa vas.

Da sem jaz zvezdica, kam bi svetila?
Ljubemu sevala bi na obraz,
Lice bi zrla mu, radost bi pila,
K sebi v višave ga sinje vabila,
Potlej presrečna, oh, bila bi jaz!

Aleksij Nikolajev.

